

Sygn. akt: VII U 1511/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodnicząca – SSO Grażyna Cichosz

Protokolant prot. sądowy Przemysław Ochal

po rozpoznaniu w dniu 23 września 2015 roku w Lublinie

sprawy L. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania L. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 4 czerwca 2014 roku znak: (...)

oddala odwołanie

Sygn. akt VII U 1511/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 4 czerwca 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił L. M. przyznania prawa do emerytury, gdyż wnioskodawca nie udokumentował 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł L. M. domagając się jej zmiany i przyznania prawa do emerytury. Wskazał, że pracował w warunkach szczególnych przez 15 lat, od dnia 27 kwietnia 1979 roku do dnia 31 grudnia 1994 roku w zakładzie (...).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie argumentując jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

L. M. urodzony (...) w dniu 30 maja 2014 roku złożył wniosek o emeryturę. Nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Przed organem rentowym udowodnił 25 lat, miesiąc i 4 dni okresów składkowych i nieskładkowych (okoliczności bezsporne).

L. M. w dniu 10 czerwca 1974 roku zwrócił się do Dyrektorstwa Przedsiębiorstwa (...) o przyjęcie go do pracy w charakterze cieśli (podanie – k. 3ao – k. 23). W życiorysie dołączonym do podania wnioskodawca wskazał, że ukończył 3-letnią szkołę rolniczą i pracował przez 3 lata jako cieśla w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) (k. 4 ao). Z dniem 11 kwietnia 1974 roku wnioskodawcę zatrudniono jako cieślę w pełnym wymiarze czasu pracy (angaż – k. 7ao). W angażu z dnia 30 września 1980 roku jako zajmowane przez wnioskodawcę stanowisko podano cieśla (k. 12ao).

W świadectwie wykonywania pracy zaliczonej do pierwszej kategorii zatrudnienia z dnia 28 października 1981 roku wskazano, że czynności polegające na spawaniu elektrycznym wnioskodawca wykonywał od dnia 1 października 1981 roku (k. 15 ao). Od tej daty jako stanowisko zajmowane przez wnioskodawcę wskazywano spawacz, cieśla (k. 43) lub cieśla spawacz (k. 26, 39, 40). W latach 90-tych określano je jako spawacz elektryczno-gazowy (angaże). Stosunek pracy ustał z dnia 31 października 1995 roku (k. 105ao). W okresach od 3 lipca 1985 roku do 30 listopada 1986 roku i od 7 maja 1991 roku do 31 grudnia 1994 roku wnioskodawca pracował jako spawacz na budowach eksportowych (k. 109ao). Natomiast w okresach od dnia 19 marca 1990 roku do dnia 31 lipca 1990 roku i od 5 czerwca 1995 roku do dnia 15 lipca 1995 roku przebywał na urloпах bezpłatnych (k. 109ao).

Uprawnienia spawacza wnioskodawca zdobył w dniu 27 kwietnia 1979 roku (k. 7-8).

W okresie od dnia 19 lipca 1996 roku do dnia 18 października 1996 roku wnioskodawca pracował w (...) Spółce z o.o. w pełnym wymiarze czasu pracy jako monter (k. 8 akt rentowych ZUS).

Powyższy stan faktyczny ustalony został na podstawie powołanych dowodów. Należy podnieść, że zgromadzona dokumentacja w aktach osobowych wnioskodawcy była prowadzona wzorowo. Akta były należycie przechowywane, posegregowane, ponumerowane i czytelne. Bez trudu można było prześledzić kolejność zajmowanych przez wnioskodawcę stanowisk w poszczególnych okresach. Dokumenty te były w pełni wiarygodne.

Sąd odmówił dania wiary twierdzeniom wnioskodawcy, że pracę spawacza wykonywał bez uprawnień, że wykonywał ją od dnia 11 czerwca 1974 roku oraz, że wykonywał ją od dnia 27 kwietnia 1979 roku. Oświadczeniu, że pracował na stanowisku spawacza bez uprawnień przeczą twierdzenia świadka W. C., który zaprzeczył, aby dopuszczano do takiej pracy bez posiadanych uprawnień. Przeczy mu także treść życiorysu własnoręcznie sporządzonego przez wnioskodawcę, w którym podał, że skończył szkołę rolniczą, a nie (...) Szkołę Budowlaną oraz podania o pracę, w którym wnosił o zatrudnienia na stanowisku cieśli. Twierdzenia te są sprzeczne z doświadczeniem życiowym bowiem na stanowiskach niebezpiecznych nie zatrudnia się osób do tego nie przygotowanych i nie posiadających wymaganych kwalifikacji. W rezultacie przyjęto zgodnie z aktami osobowymi wnioskodawcy, że pracę spawacza rozpoczął wykonywać dopiero z dniem 1 października 1981 roku i to z przerwami wynikającymi z poszczególnych angaży. Biorąc dodatkowo pod uwagę, że wnioskodawca w okresach od dnia 19 marca 1990 roku do dnia 31 lipca 1990 roku i od 5 czerwca 1995 roku do dnia 15 lipca 1995 roku (łącznie 5 miesięcy i 24 dni) przebywał na urloпах bezpłatnych, okres od dnia 1 października 1981 roku do dnia 31 października 1995 roku jest niewystarczający do wykazania stażu pracy na stanowisku spawacza w wymiarze 15 lat.

W pozostałym zakresie Sąd zeznania wnioskodawcy i świadków J. E. i W. C. obdarzył wiarą, tj. w zakresie w jakim twierdzili, że wykonywał on pracę spawacza po dacie 1 października 1981 roku.

Należy zaznaczyć, że Sąd nie jest związany żadnymi ograniczeniami w postępowaniu dowodowym w sprawach ubezpieczeń społecznych, które obowiązują w postępowaniu przed organem rentowym. Zasadniczym celem tego postępowania jest rozstrzygnięcie sprawy po dostatecznym, wszechstronnym wyjaśnieniu jej okoliczności spornych. Przepis art. 473 k.p.c. wprost stanowi, że w postępowaniu przed sądem w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i przesłuchania stron. Powyższe oznacza, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe. Z kolei ustalenie przez Sąd w toku postępowania odwoławczego, że dana praca była wykonywana w szczególnych warunkach jest wystarczającą podstawą do uznania wykonywanej pracy za pracę tego rodzaju (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 roku, II UKN 186/97, OSNP z 1998 roku, Nr 11, poz. 342; z dnia 21 września 1984 roku, III UZP 48/84, LEX nr 14630; z dnia 10 marca 1984 roku III UZP 6/84, LEX nr 14625).

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że wnioskodawca pracę spawacza wykonywał od dnia 1 października 1981 roku z przerwami (m.in. 5 miesięcy i 4 dni – urloпы bezpłatne) do dnia 31 października 1995 roku, zatem nie pracował w tym charakterze przez 15 lat.

Jest to praca wymieniona w wykazie A w dziale XIV, pozycja 12 pkt 1 - prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowodorowym Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.)

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.), mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Od 1 stycznia 2013 roku nie jest wymagane rozwiązanie stosunku pracy przez ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Według art. 32. ust. 2 za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Ustęp 4 stanowi natomiast, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Sumując powyższe, aby nabyć prawo do emerytury wnioskodawca musiał spełnić łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnąć obniżony do 60 lat wiek emerytalny;
- 2) nie przystąpić do otwartego funduszu emerytalnego;
- 3) na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodnić:
  - a) co najmniej 15-letni okres wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz

)b staż pracy w wymiarze co najmniej 25 lat.

W ocenie Sądu Okręgowego L. M. nie spełnia przesłanki 15-letniego okres pracy w warunkach szczególnych, zatem zaskarżoną decyzję należało uznać za słuszną. Odwołanie podlegało oddaleniu.

W tym stanie rzeczy, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.